

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

VITA S. PARISII BONONIENSIS, EX-
cerpta ex libris Iacobi de Voragine à doctissimo viro
Carolo Sigonio.

12. Iunii.
Parisij pa-
tria.

Fit Mona-
chus Camal-
dulensis.

Præfuitur
monialibus

Valde gran-
dæus dece-
dit.

BEatus Parisius Bononię natus circa annum sa-
lutis 1150. magna à primis annis singularis
& insolitę cuiusdam in illa ætate probitatis
& sanctitatis argumenta dedit. Postquàm verò sese
corroboravit, eodem illo religionis studio se er-
arsit, vt seculo relicto, Camaldulensibus adscribi
se cœnobitis voluerit. Ibi verò cùm per annos sa-
liquot ita vixisset, vt non dubium omnibus sum-
mæ temperantię, eximię castitatis, omnisque de-
mum monasticę moderationis opinionem attulisset,
visus est cœnobij præfectis idoneus qui sacer-
dotis officio, quem Capellanum appellant, mona-
chas S. Christianę Tarusij gubernaret. Quam curam
libenter ille obedientię Christianę causa suscepit,
ac munus illud plurimos annos maxima cum sui
laude administravit, vita assiduè in ieiunijs vigi-
lijs, diuinis precationibus, corporis afflictionibus
& manuum operibus sine vlla omninò hominum
obreccatione, aut virginum ipsarum querela, ut-
ducta.

Quin etiam in eo officio iam effœtis corporis
viribus, vt qui annos circiter centum sexdecim
geret, expiravit, cùm annus salutis ageretur 1160.
tertio Idus Iunias, Cæterum cùm & viuens & mor-
tuus aliquot miraculis editis hominum in se ocu-
los conuertisset, Albertus Episcopus Tarusinus
homo grauissimus faciendum sibi putavit, vt vi-
tam eius, certis adhibitis de more Ecclesię testi-
bus, exploraret: atque constanter eorum testi-
monio cognitum est, superiorem omnem longit-

mæ i
obitæ
disse.

VITA
ea,

Questigi
aliquen
integro
solares
di quere
rectum.
tum effi
mens ve
Fecit
vitæ suæ
rauit. qu
re non er
crebro si
impulsu
cœnobio
radinem
mina pau
inflamm
menses a
stetã verò
tis tenebr
acerbissim
im parę se
illam soli
fugit. Ibi v

mae illius vitae consuetudinem morti sanctissimae
obitae, & multis signis illustratae, facillime respon-
disse.

VITA S. ONVPHRII EREMITAE, EX
ea, quae est à Paphnutio Anachoreta conscripta.

Quodam die incredibili desiderio interio-
rem solitudinem penetrandi ad census, iu-
veni in quadam spelunca impressum hominis
vestigium: quo viso magnam in spem adductus sum
aliquem ibi sanctitate admirabilem latitare. Cumque
integro ibi die hominis egressum vel aduentum præ-
stolarer, ecce à longè inter bubalorum gregem vi-
di quendam vestem nudum pilis autem toto corpore
tectam. Qui ut primum me conspexit, ratus spiri-
tum esse, constitit: ego verò eam opinionem illi adi-
mens ut me ad cellulam suam perduceret enixè rogavi.

12. Iunii.

Eremita in-
ter Bubalos.

Fecit hoc perquam libenter & me instante totius
vitae suae seriem in vasta illa eremo transactam nar-
rauit. quam ad aliorum utilitatem & profectum abs-
re non erit explicare: Is itaque non sine lachrymis &
crebro singultu daemonis fraudem in quam miserè
impulsus fuerat pandebat. Cum enim ex Thebaidis
cetero singultu maioris perfectionis studio in eam soli-
tudinem concessisset, quaedam religiosa vitae foe-
mina paulò post eò venit, cuius ille miser amore
inflammatus turpi se libidine contaminavit: &
menses admodum sex in eo scelere permansit. Po-
stea verò singulari Dei Beneficio è tantis men-
tis tenebris ereptus commissum facinus agnoscere
acerbissimeque lamentari coepit: ac protinus ab-
impure se mulieris conspectu subducens in vastam
illam solitudinem & horridam sanè speluncam con-
fugit. Ibi verò cum rerum omnium indigus digeret

¶gg 4

nihil.

Diuinitus
fecur eius
curatur.

Timotheus
gremia

Onuphrij
forma terri-
bilis pro-
pter vitæ a-
speritatem.

nihilque, præter vnā palmam quæ tenuem ei vi-
ctum suppeditabat, inueniret, cœpit acerbissimis
iecoris doloribus conflictari: prorsus vt iam iam
mortis aculeo se configendum putaret. Cumque
abiecta spe vitæ prostratus iaceret, subito vir
quidam insigni ornatu decorus astitit, qui ma-
nus suæ contractu languorem depulit & integras
sanè corporis vires restituit dicens: Ecce iam
sanitati restitutus es: vide ne deinceps aliqua te
peccati contagione macules, sed quod reliquum
est vitæ, id strenuè in Dei seruitio expendas. Hæc
mihi Timotheus (hoc namque viro illi sanctissi-
mo nomen erat) cùm narraret, ego quasi facibus
quibusdam accensus eandem cum illo societatem
vitæ expetij: sed illo dehortante ac dicente maio-
res dæmonum insultus esse, quam à me superari
vt possint mœstus acquieui: eiusque munitus be-
nedictione eandem solitudinem laicius peragrarè
cœpi.

Cumque septemdecim dierum iter in magnis
angustijs & frequenti mortis periculo confecis-
sem, vidi procul virum venientem aspectu val-
de terribilem, hirsutum pilis, eisque toto corpore
instar feræ tectum. Erat veste nudatus, lumbos
herbarum folia velabant. Aspectus eius tantum
mihi terrorem incusserat, vt homicidam eum exi-
stimarem; quare concito gradu montis cacumen
conscendi, illo interim anhelato spiritu subsequen-
te, & clamante, vt eius me conspectui sisterem
& sermones conferrem. Parui tandem, ac co-
gnita protinus viri sanctitate, humi ad eius pe-
des me abieci enixè contendens vt vitæ suæ ratio-
nem ac seriem panderet. Confedimus pariter,
ac pi-

ac primū debitis Deo laudibus persolutis, sic ex-
 orsus est: Quid est quod me serue Dei & Sancto-
 rum amice ita fugeres? Homo sum, nec quicquam
 à me humani alienū puto. Sexagesimus iam annus Sexaginta
 annis nul-
 lum vidit
 hominem.
 agitur, ex quo in hac vasta eremo me Deo conse-
 craui, quo tempore hominem omninò nullum, te
 solo excepto, videre merui. Cū enim antea in
 coenobio in vrbe Hermopoli Thebarum degerem,
 & multa de admiranda sanctitate Eliæ & Præcur-
 soris Christi eorumque vita planè cælesti, quam in
 eremo Angelicæ puritati conformem duxerāt, au-
 ditione perciperem, idem institutum vehementer
 emulari cœpi: actandem Christi gratia adiutus è
 coenobio in hanc solitudinem Angelo duce cōmi-
 graui. Hæc ego cū audirè gausus plurimū ro-
 gaui vt si quos confictus cum aduersario subiisset,
 narraret. Tum ille ingemiscens: Mi pater, inquit,
 labores quos primo ingressu sustinui nullis verbis
 explicari possunt. Sed cū maxima corū mole op-
 pressus diuino auxilio me planè destitutum puta-
 tem, tūm plerunque splendor diuinæ bonitatis in
 horrendis tenebris emicabat, qui pulsa desperatio-
 nis caligine, incredibilem animo tranquillitatem
 inferebat. Cū autem extrema inedia exhaustus
 nihil haberem quo languentem naturam roborar-
 em, Angelus Domini quotidianum mihi alimen-
 tum suppeditabat: prorsus vt tanta Dei bonitate Angelus ei
 cibum sup-
 peditat.
 mirifice consolatus, nullas deinde afflictiones for-
 midarem. Iam enim re ipsa cognoueram Christi
 seruis nihil omninò, nō modò quæ ad necessitatem,
 sed & quæ ad voluptatem faciunt, vnquam deesse,
 exultabam itaque die nocteque in tantæ Dei erga
 nos clementiæ consideratione, & in vasta hac so-
 litudine tanquam munitissimo propugnaculo se-

Hæc aliæque suauiſſima ſanè conſolationis verba vir ſanctus cùm dixiſſet: Ecce, inquit, Paphnuci Pater, hodie & corporis huius ergaſtulo à Domino vocor: æſtatim inſitæ pietatis & admirandæ religionis documenta præbens placidiſſimè corporeis vinculis ſolutus, in cælum Angelorum comitatus obſequio, quò ſuauiſſimo cantu eum proſequebantur, immigravit.

MARTYRIVM S. AQVILINÆ VIRGINIS.
ex ea que eſt apud Metaphraſten.

Iunij 13.

Aquilinæ
patria & pa-
rentes.

Voluſianus
erudelis Pa-
leſtinæ Præ-
ſcitus.

Aquilina
fœminas
piè prouo-
cat ad fidè.

IN vrbe Paleſtinæ regionis, quæ Biblos dicebatur, inter alios inſigni pietate viros, qui ab ipſis Apoſtolis Chriſti cognitione imbuti fuerant, Entelmus ſacro matrimonij vinculo alligatus, Aquilinam genuit, puellam egregijs ſanè Chriſtianæ virtutis trophæis inclytam. Cùm enim Voluſianus, Diocletiani Imperatoris anno ſeptimo, prouinciæ Paleſtinæ adminiſtrationem accepiffet, homo nefarius, vt terreni Imperatoris oculis placeret, eiufque animum grato obſequio ſibi deuinciret, inaudita quadam tyrânide omnes pietatis cultores perſecutus eſt. Cùmque multi admirandæ animi fortitudine certamina maxima ſuſtinerent, Aquilina nullo modo Chriſtianæ pietati pro ſua parte defuit; ſed quotidie, quaſcunque poterat virgines & matronas, ad ſuum colloquium pertrahebat: eisque & Chriſtianæ religionis præſtantiam & impium idolorum cultum ardentè ſanè exponerebat. Hæc cùm fortè Nicodemus quidam audiret, ſtatim ad Proconſulem detulit, Aquilinam, ſpreto Imperatorum edicto, Chriſtianam religionem colere, & diabolica fraude multas virgines matro-

nasque